

מן הבאר

ירושלים
ה'תשנ"ג 6:19
מוצ"ש 7:30
ברוקלין
ה'תשנ"ג 6:59
מוצ"ש 8:05
סטטן איילנד
ה'תשנ"ג 7:00
מוצ"ש 8:06
לינקוד
ה'תשנ"ג 6:59
מוצ"ש 8:06
מאנסי
ה'תשנ"ג 7:00
מוצ"ש 8:06

פרשת נצבים - וילך תשפ"ג
~ שנה א' גלוין מ"ו ~

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר הפרוה שרים - רבוה"ק מגור, נב"מ ויבלחט"א

אמרות מבאר רבותינו הק'

מדת הדין אעפ"כ לבני קרובים אליו.

הרבי "אמרי אמת" זי"ע אמר: הראש של ה' (ריש הל' ספר תורה) פוסק, שבזמן הזה כאשר ספרי תורה רבים עומדים בארון הקודש ואין קוראים בהם, מקיימים יותר מצוות כתבית ספר תורה על ידי כתבית ההלכות של התורה שבעל פה מאשר על ידי כתבית תורה שכתב ע"ש. וזה מרומז בפסוק ועתה כתבו לכם, היינו רק עתה, כאשר אין לכם אלא תורה שכתב, כתבו לכם את השירה הזאת, מצווה עליכם לכתוב את התורה הזאת, אבל בדורות הבאים, כאשר תכתבו גם התורה שבעל פה, אז תהא יותר המצווה לכתוב ספרים של תורה שבעל פה.

והיה כי תמצאן אותה רעות רבות וצרות וגו' (לא סא)

אמר ר' ראש הישיבה מגור שליט"א: איתא בגמרא [חגיגה ה.] רבי יוחנן כי טמי להאי קרא בכי, והיה כי תמצאן אותה רעות רבות וצרות - עבד שרבו ממציא לו רעות וצרות - תקנה של לו'. ובספר "הר צבי" מהגרצ"פ פראנק ז"ל מדייק מהו הלשון אומרת 'ממציא' לו צרות, דלכאורה הול"ל מיצר לו, ומבאר דהא אדם המכה את עבדו בשן תבין או באחד מכ"ד ראשי איברים יוצא לחירות, אבל כל זה דייקא אם מכה בעצמו, אבל כשהאדון מכה על ידי אחר אינו יוצא ככה"ל לחירות, ולכן מדגישה הגמרא שרבו ממציא לו צרות - ע"ז אחר, ועי"ז אין לו אפילו טובה בעקיפין, שהרי אינו יוצא לחירות, ועל זה בכה רבי יוחנן שאין לעבד כזה תקנה.

וכבר מובא כן לפרש מרבי שמשון מאוסטרופולא זי"ע הי"ד, ומוסיף דרבי יוחנן לשיטתו דיליף שיסורים מכפרים מק"ז משן ועין - מהו שן ועין שהן אחד מאבריו של אדם, עבד יוצא בהן לחירות, יסורין שממרקין כל גופו של אדם, עלא חת כמה וכמה [ברכות ה.], ודייק בשן ועין שדייקא כשהאדון בעצמו מפיל שינו ועינו יוצא לחירות, ולא אם נפל מאליו או על ידי אחר, כמו"כ יסורים כל זמן שאין האדם מזכיר שמקבלם מהאדון שבשמים, אלא מדמה בדעתו שבאו לו במקרה ומאליהם, וכגון שאדם אחר גרם לו הצער, לא יכפרו לו היסורים ח"ו.

וקראת אתכם הרעה באחרית הימים: (לא סא)

אומר כ"ק אדמו"ר שליט"א: אפשר בדרך צחות שהרי אין לך אדם בלא יסורין [ב"ד צב א], ולכל א' וא' נקצבו יסוריו ורופאות, משביעים אותם שלא תלכו אלא ביום פלוגי וכו' [ע"ז נה.], אבל השי"ת רחום וחונן חפץ להרחיק ולדחות הפרועות מן האדם עד כמה שאפשר, אקדמוי פורענות לא מקדמי [מגילה ה.], לזאת אף כאשר השחת תשחיתו וגו' והתחייבו בעונשין, עכ"ז תהיה הרעה נדחית לאחרית הימים, וזהו שגמרא דרבו של עולם שבמי הוקנה סובלים יסורים יותר מבימי השחרות, כי מן השמים מאחרין היסורים לאדם ככל האפשר לאחריזו ימיו, וקראת אתכם הרעה באחרית הימים.

וילך משה: (לא סא) הרבי "בית ישראל" זי"ע אמר: המפרשים עמדו על זה, להיכן הלך? ובתרגום יונתן אומר: וילך משה ואזל לבית אולפנא. ונראה לפרש כוונתו, דאיתא ברש"י בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא, מלמד שנסתמו ממנו שערי חכמה. ודברים אלו צריכים ביאור, דהרי התורה אומרת על משה רבינו לא כהתה עינו ולא נס לחה, ואם לא נס ליחו או בוודאי שלא שכח תלמודו? אלא הפשט הוא, שהד"ת שלו התעלה לכזאת מדויגה, עד שלא היה לו למי לומר אותם, כי אף אחד לא היה מסוגל להבין כאלו ד"ת. ולכן, מאחר ומשע"ה לא יכל להגיד ולהשמיע ד"ת, לכן הלך לביהמ"ד, כי מה היה לו סתם להסתובב.

הקהל את העם וגו' והטף וגו': (לא סא)

בשם ה"חידושי הרי"ם" זי"ע: משה רבינו ראה כאן אצל בני ישראל דבר טוב, שכולם מלוכדים ומאוחדים ביחד, ורצה שלדורות גם יהיה כזה דבר, שכולם ייתאחדו ביחד, ולכן תיקן להם כאן מצות הקהל, היינו שהוא פעל שלדורות גם יהיה כזה דבר שכולם יהיו מאוחדים ומלוכדים יחד.

כותב הרבי ה"לב שמחה" זי"ע: בגמ' טף למה באין ליתן שכר למביאייהו, לכאורה הלא מצוינו באמו של ר' יהושע בן חנני' שהיתה מביאה עריסתו לביהמ"ד כדי שיקלטו אוזניו דברי תורה, ועליו נאמר אשרי יולדתו, א"כ אפשר מהאי טעמא ציורתה תורה להביא הטף, וזה שאמר הכתוב למען ישמעו ולמען ילמדו, למען ישמעו התינוקות, ולמען ילמדו הגדולים, ומה הקשו טף למה באו, ואפשר שגנין זה לא שייך אלא בוכרים, וכאן ציורתה תורה להביא הטף וזכרים ונקבות, על כן פריך טף למה באין, ומשני ליתן שכר למביאייהו, ופירש למען ישמעו ולמען ילמדו האנשים ללמוד והנשים לשמוע והטף וכו' כדאי' ברש"י מחז"ל.

אשר אתם חיים על האדמה: (לא סא)

שואל הרה"ק "שפתי צדיק" זי"ע: לכאורה על האדמה כמיותר, אך הפירוש הוא כך, משום שאתם חיים על האדמה בעולם הגשמי הזה, משום זה אתם צריכים ללמוד ליראה כל כך, שלא להשתקע בעניני עולם הזה, ומצוות הקהל כמשייע לזה לעורר אותם מעניני האדמה.

ועתה כתבו לכם את השירה הזאת וגו': (לא סא)

כותב ה"שפת אמת" זי"ע: ענין שירה זו הגם כי יש בה עושינו. אך כמ"ש חסד ומשפט אשירה כמ"ש במדרשים בה' האהל דבר באלקים האהל בין מדת פורעניות כי כל המשפטים לבני"ה הם לטובה. ולכן ברה"ה שהוא המשפט כי יום תרועה יהיה לכם. תרועה היא רצון כמ"ש תרועת מלך בו, ולכן כי לכם לכם היא רצון ולא לאחרים לרצון. ובמ"ד מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו אין אומה כזו שיועיד אופי' של אלקים שבטוחים שיכונ בדנים ע"ש. כי אלקים הוא

ויקבץ נדחינו ויקחנו אליו ית'. כן יהי רצון בב"א.

כי המצוה הזאת: (לא סא) אומר כ"ק אדמו"ר שליט"א: יש שפירשו על מצות התשובה, אחרים כ' שעל כל התורה נאמר, ואפשר כי שניהם אמת, וכמו שמבקשין בברכת התשובה בתפילה השיבנו אבינו לתורתך וכו' והחזירנו בתשובה שלימה לפניך, וחשבתי אפשר כי המצוה הזאת על השבת נאמר, שהרי אמרו ז"ל [ירושלמי ברכות א ח ט, שמו"ד כה יב] ששקלה שבת כנגד כל מצותיה של תורה, ואי' בגמ' [שבת קיח:] כל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו וכו' מחללו מחול לו, תורה ותשובה.

בשפת אמת שצריכין להתחזק בכה השבת, ומכ"ש בשבת זו שהיא שבת האחרון של השנה, שמאספת יחד הכוחות מכל השנה, ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך הברכה בכניסה ויצאת השנה.

לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו הציממה וגו': (לא סא) מפרש הרה"ק "שפתי צדיק" זי"ע בדרך רמז: בשמים - קאי על הנשמה חלק אלוך ממעל, ואי' בספרים קדושים כשאדם חוטא פורחת נשמתו ממנו ושאר רק חי בנפשו במימיו, מודיענו לכתוב שלא בשמים היינו בנשמה תלוי החזרתו למוטב, ולא מעבר לים להשליך כל עניני עוה"ז הנמשלים לים, כי קרוב אליך וגו' מפני שיש עמוד התשובה טרם בריאת העולם לכך יכול כל אדם להתקרב.

כי קרוב אליך הדבר מאד בפני ובלבבך לעשותו: (לא סא)

הרבי "בית ישראל" זי"ע אמר שהמפרשים התקשו כאן, מדוע כתוב מקודם בפני ואחר כך בלבבך, והרי הסדר הוא הפוך, שמקודם חושבים בלב, ורק אחר כך מבטאים בפיה? ותירץ, דהנה איתא בתנא דבי אליהו [פכ"ז] ומובא גם בתוס' תכונות [קד.] עד שיתפלל אדם על דברי תורה שיכנסו לתוך מעיו, מוטב שיתפלל על ריבוי אכילה ושתייה שלא יכנסו לתוך גופו. היינו: שלפני שאדם הולך לאכול, שימתין רגע, ולא שיאכל עם כל ההתלהבות - ישר אל תוך האוכל. וזה גם הפשט בפסוק: בפני, מקודם צריך האדם לדאוג על פיו - לראות שריבוי אכילה ושתייה לא יכנסו לתוך מעיו, ורק אחר כך הוא יכול לדאוג שד"ת כן יכנסו לתוך מעיו - היינו בלבבך.

כותב הרבי ה"לב שמחה" זי"ע: הקדים בפניך לבלבבך, כענין דא' מתוך שלא לשמה בא לשמה, שע"י בפני יבוא לבלבבך, וי"ל כיון דכתי' כי קרוב אליך הדבר מאד, ובלבבך אינו כל כך קל, לכן כתי' מקודם בפני, כי הדרך להתקרב גם כשעדיין לא לגמרי בסדר, הוא שיהי' קודם בפני ועי"ז יגיע לבלבבך, שיקבל על עצמו, ובאופן כזה קרוב אליך הדבר מאד, ואולי הרמז בפני על ידיו דברים להקדים בתשובה, ובשפת אמת אי' בפני ראש השנה ובלבבך יום כיפור, ואתי שפיר קודם בפני ואח"כ בלבבך.

ראש הישיבה מגור שליט"א אמר: מציוני שהקדמונים נתנו סימן לקביעת פרשיות נצבים וילך - אם הן מחוברות או פרודות, מהפסוק [דניאל א ה] 'מפת בג המלך', שאם ראש השנה שאומרים בו 'המלך' חל ביום ב'י"ג, אי' פת' מלשון 'פתות אותה פתים' שמחלקין נצבים וילך לשתים [עי' בעה"ט ר"פ וילך, ועי' או"ח סי' תכה סעיף ד' ומג"א סק"ה שם]. והרי הפסוק שם איירי מנסינות שהיו ליודיע קינדער, דניאל וחבריו שהיו ילדים והיו בהיכל המלך ולא היה להם מה לאכול, ויתרו על מאכלם כדי שיוכלו לאכול רק מאכלות כשרות, ומסרו נפשם למען ה'. וזה היסוד של פרשיות אלו - יודיע קינדער שעומדים בנסינות.

אתם נצבים היום כולכם: (כט ט)

אומר הרבי ה"פני מנחם" זי"ע: אתם נצבים היום כולכם, בפרשתנו כתוב גם ענין התשובה, אלול ימי הרחמים והרצון, ימי תשובה, איתא בגמ' [פסחים גד.] שבעה דברים נבראו קודם שנברא העולם ואלו הן תורה ותשובה וכו' תשובה דכתיב בטרם הריע יולדו וכתיב תשב אנוש עד יכא ותאמר זה שובו בני אדם, ומאחר שראש השנה הוא זה היום תחילת מעשיך אזי קודם לכן הוא זמן תשובה, וזוהי הקדמת פרשת נצבים לפני ראש השנה.

שרש פורה ראש ולענה: (כט ט)

שם ה"חידושי הרי"ם" זי"ע: שרש פורה ראש ולענה - ר"ת שופר. שעל ידי שופר של ראש השנה נעקרים כל השרשים הרעים שבשורא, לרמז שכל איש ישראל צריך להשליך הפסולת. כתיב [עמוס ג ו] 'אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו', שופר של ראש השנה צריך לעקור את שרשי הכיעור והו' זעם לא יחרדו', כדאיתא שהחרדה מסלקת דמים הטמאים.

למען ספות הרהו את הצמאה: (כט ט)

אומר הרבי ה"אמרי אמת" זי"ע: אי' ברמב"ן שבעל עבירה משתקע בעבירה עד עושה מה שהטבע ג"כ מרחק, מדה טובה מרובה וכמו שעבירה גוררת עבירה כך מצוה גוררת מצוה וזהו דכ' באהבתה תשגה תמיד, אי' בוה"ק דאלמלא יצה"ר חדותא דשמעתא לא לאהייו היינו שיש ק"ו ומה אם נותנים כח לעוברי עבירה הרי לקדושה בוודאי, כי אי' במד' ג' לשונות של חבה חבב הקב"ה את ישראל וכו' ואנו למדים אותה מפרשתו של רשע הזה בדביקה וכו' בתשוקה שכם בני חשקה וכו', כשיורד חשק משמים מכניסים בני"ה את זאת ביהדות, בעבודת הבורא.

אם יהיה נדחך בקצה השמים וגו' משם יקבצך ה'א ומשם וגו': (לא סא)

שואל ה"שפת אמת" זי"ע: לכאורה 'משם' מיותר. רק הפי' כי מאותן המקומות בעצמם יקבצו לנו התיקין בערות השי"ת אם נתחזק לקדש שמו ית'. גם בהיותינו שפלים כדורותינו עתה יעלו מעשינו לפניו ית' לחן

אכתבים למערכת

לרבי ארגון גור המאוחדת

שלום וברכה

כידוע התפרסם בכל העולם בשבוע האחרון מכתבו של כ"ק מרדכי האדמו"ר מויזניץ שליט"א מלונדון בענין השלום לדעתיה היה מן הראוי שגליונכם החשוב יביא את כל המכתב המעורר, וכך תלכו בדרככם בהשכנת שלום בין מחנות וקהילות.

אבל קטע אחד שכן נראה לי שחשוב מאד שיובא בגליונכם, וזה גם חיוק גדול בשבילכם, וגם לאילו שלא מבינים את החשיבות של גליונכם ופעולותיכם, יז"ז יחשבו קצת אחרת ויתמכו בפעולותיכם ביתר שאת ויתר עוז.

וזה לשונו הק':

"הרי ידוע לכל אחד ואחד, שהמצב בענין המחלוקת בשנים האחרונות הוא ממש איום ונורא, והחילול ה' שיוצא מזה הוא גדול מאד, חילול ה' ממש שאין לתאר במילים.

והמצב הוא כל כך נורא ואיום, וההרגל בזה הוא עד כדי כך שכבר אין מרגישים החסרון בזה, וממשיכים בסדר היום כרגיל אע"פ שהחורבן והחילול ה' מזה הוא גרוע ונורא מאד. ועל זה צריכים להרעיש עולמות ממש, ולדבר מנהמת הלב על ענין הזה.

וכתיב 'במקום חילול ה' אין חולקין כבוד לרבי, ולכן אין להסתכל על כבוד או סיובת אחרות, אלא לפעול ולהשתדל יותר מכפי יכולתו וכבודו בענין זה.

יש הרבה סברות וסיבות להפסיק מלהתעסק בענין השלום, ולפעמים שומעים מאנשים, ונראה שממילא לא יועיל, אבל יהודי צריך לדעת שאין להתייחס בשום אופן ובשום מצב. כמ"ש בגמ' 'מוטב שיהיה שוטה כל מיני ואל יהיה רשע שעה אחת לפני המקום', ושוטה נקרא משולחת וחוזרת', ובוודאי בענין חשוב כזה, צריכים לעשות מה שיכולים, ולהתמיד בזה מה שיותר, עד שאולי בס"ד יצא מזה למעשה". עכ"ל הק'.

וכידוע גודל הסגולה שמביא השלום, ששמעתי ממורי ורבי האדמו"ר מויזניץ שליט"א על סיפורים רבים של משפחות שהתגברו על המחלוקות שהיה בגלל חסידות וכדומה והשלימו ביניהם וראו ישועות ברפואה בפרט למעלה מדרך הטבע וישועות בכלל בכל הענינים. ועכשיו עומדים אנו לפני הימים הנוראים ולב יודע מרת נפשו שכל אחד מחפשי זכויות, ומתחנן ומבקש על משפחתו ועל נפשו לשנה טובה, וודאי וודאי שכדאי מאד להתחזק על אף כל הלחץ המדומה שיש ממוסדות מוועדות וכדומה, להתגבר על הכל ולהרבות שלום ואהוה, ומי שלא מדבר או לא משתתף בשמחות של משפחה וחברים בגלל המחלוקת, יתעורר ויתחזק להשלים ולהרבות בשיחת מרעים והשתתפות בשמחות ידידים וקרובים, ובטוחני שזכות זו תעמדת לו שיתקבלו תפילותיו לרחמים לפני אדון כל.

ברכת כתיבה וחתימה טובה לכל כלל ישראל בכל מקומות מושבותיהם
י. הגר, אלעד

מעשה מרובה"ק

יהודי הוא יהלום

הרבי ה"בית ישראל" זי"ע סיפר בשם הרה"ק ה"צמח צדק" זי"ע, שישב פעם בסעודה שהיו מסובים הרבה אנשים והפליג מאד בשבח איש אחד, והיה שם איש אחר סוחר יהלומים ונענה ואמר שהוא אינו רואה את גדלותו של איש זה. אחרי הסעודה הראה סוחר היהלומים לרבו את יהלומיו לבקשתו, והראה באצבעו על אבן אחת ואמר שאבן זו היא פלאי פלאים, ענה לו הרבי הצמח צדק שאינו רואה את גדלותה ופנימויותה של אבן זו. ענה הסוחר: צריך לנקות ולצחצח את האבן היטב ואז תבריק ויראו את יופיה. ואמר לו הרבי הצ"צ: כעת יש לך תשובה על שאלתך, כל יהודי הוא כמו יהלום רק צריך לצחצח ולהבריקו ואת תראה ותיודע ליופיו. ובהו פירש הרבי הב"י את הפסוק בפרשתנו 'מחוטב עציץ עד שואב מימך' - שמשרע"ה עירב את כל ישראל מהחשובים שבהם עד הפחותים שבהם, להראות שאין אנו יודעים להבדיל בין איש לאיש ולפעמים האיש הנראה פשוט הוא הצדיק גרידא...

מאי דהוה - הוה

סיפר הרה"ח ר' יהושע קליינלר הי"ו ממקורבי הרבי ה"בית ישראל" זי"ע: איש צדיק היה הגאון רבי אהרן כהן זצ"ל, ראש ישיבת חברון. עולם התורה.

רגיל היה לשלוח אל רבינו זי"ע תלמידים שהיו צריכים חיוק ושמירה, ארע, שלח לבקש מרבינו זי"ע שישים עינו על תלמיד שסרח להשיבו אל דרך הישר. ביקש הרבי מאחד משלוחיו באותה ישיבה לדאוג שהלה יבוא אליו. ניסה למשכו אל בית המדרש, אף גילה את אוזנו כי הרבי מבקש לראותו, ונענה בסירוב מוחלט. 'פוחד וחושש אני מפני הרבי, שמא יראה עלי את מצבי האמיתי' - התעקש. לאחר מספר ימים מתעניין הרבי, מה עם פלוני? מדוע לא בא? כששמע כי סירב, ציווה הרבי לאותו שליח 'לך כעת אליו, אמור לו כי אני מבקש ממנו שיבוא', התפלא הלה, הן כבר קראתי וביקשתי והפצרת, לך, לך', אומר הרבי. למרבה הפלא, תיכף בשומעו את בקשת הרבי נתרצה הלה, כאילו לא סירב מעולם. בבואם, עמד לפני הדלת רועד כעלה נידף, נכנס, שהה בפנים כארבעים שניות, ובצאתו מחייך כולו ליווהו הרבי גם הוא בחיוך גדול. לא יכולתי להתאפק, מספר השליח, וניסיתי לגשש בעדיניות אצל אותו בחור, מה היה כאן? נכנסתי, משיב הלה, מוכן ומוזמן לספוג את התוכחה המגיעה לי ביושר, ובמקומה אני רואה מאור פנים חודר-שריון-לב, הרבי לוחץ את ידי, ואומר: 'כל מה שהיה לא משנה יותר, מאי דהוה - הוה'. אם תיטיב דרכך מכאן ולהבא, אהיה ידידך, ולא יחסר לך מאומה'. הושטתי את ידי, בכל ליבי הסכמתי, וזכיתי ביתד קדוש. המהפך שהתרחש באותם שניות ספורות, נושא פירות עד עצם היום הזה, נתעלה ונעשה מרביץ תורה שנים רבות, וצאצאיו מפארים את עולם התורה.

מבאר החסידות

עניויות וגאונות ידיד בחסן

הרה"ק רבי מרדכי שלמה מבאיאן - נ"י ישב פעם בכינוס רבנים, והנה התגלגלו הדברים ובאו לידי מאמר חז"ל מסויים. ניסו הנוכחים להיזכר במקור המאמר, אולם למרות מאמציהם לא הצליח איש מהם בכך. הרבי ישב ושתק כדרכו, וכשראה שהנוכחים מצטערים על שכחתם גילה להם את המקור, ומיד ניחר את דעתם: "בדיוק היום למדתי ענין זה, ולכן זכרתי את מקור הדבר". מאוחר יותר גילה הרבי לאנשיו, כי באמת למד את הדבר לפני זמן רב, אלא שלא רצה לגלות זאת למסובים, שכן היו בהם גאונים נכבדים וידועי שם, ואם היו שומעים שהוא זוכר את תלמודו משכבר הימים, היתה נגרמת להם חלישות הדעת, ודברי אמת אמר, שהרי "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים".

סיפר אחד ממקורביו של הרה"ק מקופשיניץ זי"ע - נ"י. כי שנה אחת בחול המועד סוכות, נכנס לבקר את הרבי, אך כשהגיע ראה שאין איש בבית, ואף הגבאי נעדר משם באותה שעה. הרהיב האיש עוז בנפשו, ופתח בעצמו את סוכת הרבי, אך נדהם לראותו וישב ספר תהילים, והוא בוכה בדמעות שליש. עמד האיש נרעש ממראה עיניו, וחשש שמו אסון כבד ארע, והנה הבחין בו הרבי, וכשהבין שהלה תמה לפרש בכייתו. אמר: "היתה כאן אשה אחת שבנה זקוק לרפואה, והיא ביקשה שאתפלל בעבורו. אם אני רבי איני יודע, אבל ידיד נאמן אני לכל יהודי, ומאז שיצאה האם, מתפלל אני לרבונו של עולם שהילד יבריא, ושופך דמעות למענו מתוך נשיאה בעול".

אל הבאר

לכבוד עורכי וכותבי העלון החשוב "מן הבאר".

ראשית דבר תודה לכם על המאמץ הנכבד להוציא לאור עלון חשוב מבית היוצר "גור המאוחדת" למען הרבות השלום והאחדות בין ההולכים בדרך החסידות הסלולה לנו מאת רבוה"ק זי"ע ויבדלחט"א.

אנו נמצאים באמצע חודש אלול - חודש התשובה, ואין כמוהו לעריכת חשבון נפש לשפר אורחותינו והתנהגותינו בין איש לחבירו, וכ"ש איש לאחיו ומשפחתו. אני מקוה שמעשיכם ישאו פירות ונראה את התוצאות בשטח. ויקויים בנו הפסוק 'בנים אתם לה' אלקיכם לא תתגודדו' - ובגמרא [במות ינ]: לא תעשו אגודות אגודות, שלא תהיה מחלוקת ביניכם, ולא לעשות אגודות אגודות כמ"ש כ"ק אדמו"ר שליט"א הפירוש כי כמו האב כאשר רואה שבניו אינם חיים בשלום איש עם רעהו, ויש ביניהם מחלוקת, כואב לו הדבר מאד, הן הוא אצל השי"ת, וז"ש בנים אתם וגו' שאל תהיו במחלוקת, כי קשה עלי הדבר מאד. עכ"ד.

אסיים בברכת כתיבה וחתימה טובה

כנגד המברכים - ברכות מז"ט לבעלי השמחות בקהילתנו

ברכת מזל טוב

לידידי הרבה"ג ר' משה גולדבלאט לאו"ט ולחנות הרבה"ח ר' אברהם זונב וז"ע לאו"ט להגל תולדת הבן/הנכד שיחי מאחלים ידידים - שטיבל 48 - שטיבל ברליני

ברכת מזל טוב

לידידי הרבה"ח ר' דוד חיים פראנד לאו"ט ומחנות הרבה"ח ר' אברהם יונה מיטלמן לאו"ט ולכנ/חנת ידידי הרבה"ח ר' מרדכי רוזנבלט לאו"ט להגל נישואי ילדיהם שיחי מאחלים ידידים - שטיבל 46 - שטיבל קרונהייטס

ברכת מזל טוב

לידידי הרבה"ח ר' יוסף יצחק פלר לאו"ט להגל תולדת בנו שיחי מאחלים ידידים - שטיבל קרונהייטס

ברכת מזל טוב

לידידי הרבה"ח ר' אהרן בנימין אסתרזון לאו"ט ולמחנות הרבה"ח ר' יצחק בוים לאו"ט להגל נישואי ילדיהם שיחי מאחלים ידידים - שטיבל 55 - שטיבל בית עקב